

Zorana Schultz

TREN NEIZBEŽNOG

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2016.

„Nebo od svih bića krije knjigu sudbine,
Sve osim jedne, unapred napisane stranice –
Njihovog sadašnjeg stanja.“

Aleksandar Poup
Esej o čoveku

I

Mrak. Sablasna tišina. Nešto mi pritiska telo. Pokušavam da ustanem, da se pomerim. Ali pritisak koji je na meni ne dozvoljava mi da to učinim. Oprezno, prstima, dodirujem tu težinu. Metal. Miris paljevine i hladnoća zemlje šire se mojim telom.

Prikovana ležim i osećam se kao osuđenik koji je vezan i čeka svoju kaznu, svoj kraj. I odbrojava poslednje sekunde. Koliko dugo ležim ovde?

Okolo mene težina koja ubija svojim mrtvilom. Čekam. Koliko vremena je već prošlo? Nešto vlažno lepi mi se po nogama. Krv. Znam to, iako je ne vidim. Raspad. Kao životinja, koja je u borbi sa drugom izgubila bitku, i pocepana,

raskomadana, leži, pokušavam da ukradem delić vazduha ne bih li produžila svoj opstanak. Da li da se predam?

Oči kao da me napuštaju. Izlaze iz mog tela, gledaju me sada odozgo, i slika postaje sve jasnija. Snop jarke ljubičaste svetlosti udara o moje telo. Iz njega se podiže srebrna prašina. Uzdiže se i pretvara u bezbroj svetlucavih zvezda koje me obasjavaju. Zvezde se pomeraju, stvaraju slike i figure, koje se cerekaju i igraju. Slike su čudnog oblika. Lica su im iskežena, usne razvučene u izobličen smeh. Čujem im glasove. Reči su nerazumljive, govore nekim meni nepoznatim, a ipak zastrašujućim jezikom. Mumljajući pevuše nešto.

– Ana... – razaznajem svoje ime, i osećam kako mi se užas penje kroz osakaćeno telo.

– Ana... – huće ti jezivi glasovi koji se spajaju u uporan poziv.

Odlučnost ovog kričavog tona, kreštavog, upornog, iskidanog, nadvija se nada mnom. Poput jata vrana, najavljujući nesreću, ti glasovi, podsmešljivi, neizbežni poput sudbine, uzimaju me pod svoje. Ne, uzeli su me već! Pripadam im, osećam to u polomljenim kostima. Pripadam im i ne mogu ih se osloboditi. Uzeli su me, halapljivo, neumitno. Nema bežanja...

Užas se kotrlja mojim pokidanim venama, dok se ti glasovi razbijaju u eho, sablastan, jednako uporan, i ponavljaju

moje ime. Moje ime je prozvano i te vrane sudbine ga kljuju već. Moje oči koje su negde iznad vide to jasno.

Pokušavam da se otmem tom osećanju. Ne mogu. Nepokretna sam. Telo me ne sluša. Teraju me da se predam, iako neću. Smeju mi se, kljuju svojim gadnim glasovima, dozivajući moje ime. Odjednom, osećam istovremeno prazninu i smirenost. Ne mogu pobeći. Prepuštam se trenu neizbežnog koji me ne ispušta iz svog vrtloga. Ležim i čekam...

Nenosna zvonjava telefona vraća me u stvarnost. Još uvek teško dišem i shvatam da sam u krevetu. Noge su mi mokre. Mokre su od vina koje se prosulo kada sam zaspala, vidim sad. Čaša stoji prevrnutu na ćebetu. Koliko li je sati?

Otvaram oči, sasvim. Vreva automobila dopire mi do ušiju, a odsjaj uličnih svetiljki odbija se o prozorska stakla. U glavi mi odzvanja kao da neko udara u crkvena zvona. Uzimam cigaretu sa stola. Tresem se, još uvek. San mi ne izlazi iz glave.

Gledam u stočić. Razbacane cigarete se kotrljaju, jedva hvatam tu jednu za kojom sam posegla, posmatrajući svoju ruku koja podrhtava. Što se ja tresem? Ovo nisam ja!

Plamen na sveći zabodenoj u flašu igra, još. Nisam spavala dugo... Mada, sveća je otkapala, po sebi, po flaši, po stočiću. Ti oblici koji mi uvek izgledaju tako mistično, koje volim da dodirujem vrhovima prstiju dok su još vreli, kojima volim da se igram dok ih otkapavam po svom znojavom, golom

telu, po telima mladih muškaraca koje ovde dovodim, najednom mi deluju sablasno. Vraćaju me u san koga ne mogu da se oslobodim...

– Koji ti je kurac, Ana? Smiri se! – izgovaram u praznom ateljeu.

Zašto mi sad, najednom, moj atelje deluje prazan? Duboko uvlačim dim. Duvan me smiruje, osećam. Palim lampu pored kreveta. Marama prebačena preko nje je sa iscrtanim leopardima. Doneta je sa safarija u Keniji, na koji me je otac vodio kad sam imala četrnaest godina. I majku, naravno...

Topla, žutocrvenkasta svetlost razliva se po prostoru. Erotika tih boja, tih drskih senki koje baca, vraća me u ravnotežu. Delimično... Osvrćem se. U pet sekundi prelećem pogledom ceo svoj atelje.

Sve je tu. Stolica za ljuljanje u kojoj bez veša, raširenih nogu sednem, kad mi dođe da izazivam muškarca koji me još nije osetio. Volim da vidim taj šok u mladim očima, dok ga ljuljanje i sevanje mog međunožja hipnotišu. A on sedi obučen, zbunjen, nenaviknut na mene ovako ludu, i ne veruje da to može raditi neko ko ima samo dvadeset godina.

Gledam u svoj veliki štafelaj, slike naslonjene uza zidove, poređane po ivicama starog broskog poda kojim je prekriven moj atelje. Volim njegovu boju, tople tonove. Volim da ga osećam pod bosim stopalima, dok pomalo škripi kad

se krećem. Nekad, kada se prenesem u svoj svet, a svetlost sveća zabodenih po ispijenim flašama igra, čini mi se kao da plešemo zajedno.

Tu je i mali frižider u uglu, koji brunda u nekom svom ritmu, zarđao po ivicama, ali koji odlično hladi iako je uvek do vrha pun vina. Moj otac bi mi sto puta kupio novi. Ali ja volim te stare stvari. Volim mistiku koju ovakav ambijent pravi. A i dobar je prijatelj, taj zarđali frižider. Trpi sve one poruke s brojevima telefona i sladunjavim izrazima naklonosti koje mi momci puni nade ostave zakačene iza magneta na njemu, kad odem da se istuširam. Ipak, onog trena kada sperem njihov miris sa sebe, oni postaju za mene prošlost. Ne mogu oni da pruže to što meni treba. Osim u seksu... Moji apetiti su i veći i skuplji.

Pored frižidera je komoda u kojoj držim nešto majica, peškire, ono minimalno što mi je potrebno ovde. Nema veša. Veš ne nosim. Ne posedujem ni jedan jedini brushalter. Kad to kažem devojkama koje me tek upoznaju, zgranu se. Pa šta?

Na komodi su muzički stub i rešo. Muziku volim da slušam stalno, a rešo mi je i te kako potreban jer pijem samo jaku tursku kafu. Volim taj snažan ukus. Sedim na podu, dok je pijem, na velikim jastucima koji su na sve strane razbacani po drvenom podu. Njena gustina i opor ukus bude me dok gledam u novo ili nedovršeno platno i smišljam kakva

će slika do kraja izaći iz mene. Volim kad se oporost iz kafe meša s mojom. Volim jake ukuse u životu.

Tu je i moj krevet, preko koga je uvek prebačeno novo ćebe, zato što svako tako brzo progorim cigaretama, isproli-vam vino po njemu. A i ne volim da mi se u isto uvuče miris različitih muškaraca. Tu je i krzno od irvasa, crno, sivo i belo, sa još jednog našeg luksuznog porodičnog putovanja, punog belih slika iz Finske, koje leži u dnu mog kreveta. Posle vrelog seksa, kad muškarac ode, o njega se, sama i gola, trljam, poput mačke, da to fatalno naelektrisanje koje sam im nakratko dala vratim svom telu...

Tu je i moje veliko ogledalo na plafonu, u kom se gledam noću, pod svetlima koja dopiru kroz prozore, ili dok vodim ljubav. I terasa, koja je pod otvorenim nebom, jer moj atelje je u potkrovlju, na kojoj je samo ležaljka i jedna velika zelena biljka kojoj ne znam ime ali je volim. To je moj prostor. Kamen kojim je terasa popločana, koji me podseća na moje odrastanje pored mora, ta biljka, snažnih zelenih listova koji škripe kad dune vetar, te sveće zabodene u ispijene flaše, čiji plamenovi igraju kad otvorim vrata od terase i vetar uđe u sobu, ta tajanstvenost koja obasja moje slike kad se pun mesec okači nasred noćnog neba, sve me to uzbuđuje. To je prozor moje posebnosti koju ljudi oko mene vide, zbog koje sam im nedokučiva. To sam prenela u ova tri zida, sa

četvrtim u golim prozorima ispred kojih slikam naga, hvala mom bogatom ocu na tome, dok me prate bludni pogledi komšija koji, sigurna sam, drkaju na moje golo, mlado telo, a ne mogu me dotaći.

I šta mi sad nedostaje? Ovo je moj prostor. Prostor u kom se najbolje osećam, mislim, dok me nemir u dnu stomaka i dalje jede.

Telefon ponovo zvoni. Ustajem naglo, iznervirano. Osećam svoje pokrete, ali nešto me sputava, nešto je drugačije. Nema one lakoće, onih mačkastih kretnji. Kao da sam marioneta, sopstvene oči me i dalje promatraju odozgo, a oni kričavi glasovi iz sna kao da i dalje upravljaju mnome.

– Jebem ti i san i sve! Ko je ovoliko uporan? – vičem pokušavajući da nadjačam taj eho u svojoj glavi, i u haosu od razbacanih stvari, praznih flaša i opušaka nalazim telefon.

Naravno, Petar. Odbijam mu poziv. Ne želim njega večeras. Obećala sam mu, htela sam večeras da slikam i konzumiram njega za laku noć. Ne sada. Ko ga jebe! Neka čeka, napaliće se za sledeći put još više....

Petar je samo jedan od momaka koji zadovoljavaju moj ego. Njega uzimam, kao i mnoge druge, kad mi je do lakog seksa. Iako je koju godinu stariji od mene, za mene je klinac. Ponekad pomislim da bih mogla da mu kupim vozić, da bi se i time zadovoljio gledajući samo u mene. On je, u stvari,

moja igračka, kao i svi ti dečaci sa kojima izlazim, pijem po klubovima, dok ispunjavam svoje hirove, dok mi se dive. I svesno ističem ono što znam da ih pali: svoje grudi, bradavice koje uvek štrče čak i kroz široke, tanke tunike, i miris kučke koja ih uzima samo kad ona hoće, koga ona hoće. Ti dečaci, ljudi za mnom, samo su moje igračke.

Večeras mi treba Bojan. Posle ovog sna, treba mi on. Posle ovog straha koji mi je rasparao utrobu, posle ove gluposti koja me je uplašila kao nikad i ništa u životu, ne znam zašto uopšte, treba mi muškarac. Njegova smirenost, njegovo rame, otkucaji srca tako pouzdani, ruka koja u pravom trenutku zna kada da me stegne i zauzda, koja zna kako da uzme od mene, koja ne dam ništa što neću, kako da utiša to ludilo koje gori u meni, to mi sada treba. Sad i odmah!

Vazduh u sobi je ustajao, kiselkast. Dok biram Bojanov broj, otvaram prozor i puštam svež vazduh da odagna ovu moru.

– Šta god da radiš, moram da te vidim. Sad! – izgovaram naglo i resko na njegovo prošaputano: „Ždrebice.“

Iako znam da to znači da je moj „patron“ na sastanku, nastavljam menjajući glas iz naredbe u umilno šaputanje.

– Gde god da si, s kim god da si, dođi što pre u našu malu skupocenu jazbinu. Krećem za pet minuta. Molim te, ljubavi,

želim te, silno te želim, moraš da mi dođeš. Sad, odmah! – naređujem.

– Šta se dešava? Šta je bilo? Što si tako uznemirena? Gde si? – čujem sada Bojanov glas preko mobilnog.

– Na koje pitanje hoćeš da ti prvo odgovorim? – brecnem se.

Njegovo ubrzano disanje sa druge strane govori mi ono što takođe znam. Teška sam mu, najradije bi mi zalupio slušalicu, ali ne može, zavisen je od mene kao od droge.

– Dolazim, požuri! Za koliko stižeš? – kažem pre nego što je uspeo išta da izgovori.

– Na sastanku sam. Ne mogu tek tako da otkačim partnere koji su zbog ovog posla, zbog mene, došli iz inostranstva...

– Ma ne interesuje me! – gubim strpljenje.

– Ždrebice, veliki novac je u pitanju. Od koga ćeš i ti imati koristi, kao i uvek! – frkće u slušalicu, da me smiri.

– Ti si moj patron – kažem mekše upravo ono što želi da čuje. – Znaš da ću te čekati gola i da ću se pokoriti svakoj tvojoj želji... – izgovaram, i prekidam vezu.

Znam da će krenuti najbrže što bude mogao.

Spuštam telefon u svoju veliku tašnu i bacam pogled ka ogledalu. Prstom brišem razmazanu maskaru. Skupljam kosu u rep i prebacujem preko polugolih ramena šal od kašmira.

Vino sa nogu je isparilo. Ne perem ih. On voli taj miris. Istrčavam na ulicu, zaustavljam taksi i uzimam žvaku da ublažim gorak ukus i zadah u ustima od spavanja i cigareta.

– Ana, šta radiš sa mnom? – govori mi dok stojim gola ispred njega.

Osećam kako se smirujem pred njegovim gladnim pogledom. Onaj prokleti san konačno bleđi. I naša igra počinje.

II

Svega mi je pet godina kad se selimo u drugi grad. Ljuta sam, ne želim da idem. Volim svoju sobu, vaspitačicu, drugarice. Ne znam ni zašto odlazimo.

– Tamo gde idemo je veeliko more! – pričam u obdaništu, kao da dajem time sebi na važnosti i prikrivam strah od nepoznatog. – I voziću se čamcem, loviću ribe i ogromnog morskog psa, pa ću to da vam pošaljem! Da, i školjke ću vam slati... Svakoga dana po jednu. I morske zvezde, i ježeve, sunce i malo mora, da se i vi kupate.

– Važi, hoćemo, juhuu – raduju se moji drugari, a vaspitačica se smeje.

Njoj ću poslati najviše mora. Volim je.

More se prostire unedogled. Uvek sam se pitala gde mu je kraj. Šta krije u sebi?

Svi mi imamo naše male tajne, a koliko ih tek ima more? Kada bi moglo da govori, ta priča bila bi beskonačna, kao što je i ono samo...

– Tata, pošalji ovo u vrtić! – sva ozarena pružam mu kutiju svega što sam skupila na plaži.

– Vidi, i kamenčići su tu! Kako su lepi... Pomiriši ih.

– Naravno, srećice moja, šaljemo ih brzom poštom – kaže, i miluje me po kosi koja je još mokra.

– A kako da im pošaljemo more? – pitam sva zabrinuta.

– Smislićemo već nešto... – odgovara mi i usput odlama komadić kolača, koji je još topao.

Halapljivo ga trpam u usta.

E sad mi je lakše! Udišem duboko, zadovoljna. Moj tata! Uvek ima rešenje za sve. Znam da uvek nađe način da mi udovolji.

Zamišljam kako im u velikom paketu stiže more. I moji drugari u obdaništu brčkaju se u njemu, igrajući se morskim zvezdama i školjkama koje su im stigle. Ali, kako vreme prolazi, ta slika postaje sve bleđa. Dok se potpuno ne izgubi, i ja više ne razmišljam o njima...

Naša kuća na moru, gde sada živimo, velika je, prozračna, svetla. I uvek širom otvorenih prozora i vrata, tako da me lagani morski vazduh u njoj miluje i opija.

Kuća je prostrana, sva u staklu, ni nalik ostalim, tipičnim, kamenim mediteranskim kućama koje nas okružuju. U zadnjem delu imamo natkriveni bazen. Kad su me moje nove drugarice pitale šta će nam bazen pored mora, nasmejala sam se.

– Šta? Nikad se niste kupale u bazenu? E pa onda i nećete!
– rekla sam, a mama me je opomenula.

– Nemoj tako, dušo. Objasni devojčicama da se bazen greje, pa se može plivati i tokom cele zime, i pozovi ih da ti se pridruže.

U svemu tome čak mi se i dopala nesvesna nadmenost moje majke, koju inače ne pokazuje.

Bilo je još pitanja u vezi sa našom kućom.

– Ju, ovo vam je dnevna soba? Pa što je toliko velika? Kao igralište u našoj školi... – sećam se da je rekla jedna mala iz komšiluka, kad je došla prvi put.

– Zar tebi ne dolaze gosti? Normalno je da imaš veliki prostor, da možeš primiti sve ljude. A mog tatu i nas mnogi ljudi vole. I svi nam dolaze... Često! – objasnila sam joj ponosno.

Sećam se da su i mamine nove prijateljice, sa kojima je uveče igrala remi, sa nekim strahopoštovanjem u glasu, u kom se osećala i zavist, komentarisale naš nameštaj, skupocene slike, ogledala, komode i sve one lepe stari koje su bile prenete iz našeg starog stana u velikom gradu.

Bilo je neverovatnih pitanja.

– Kako nemaš orman u sobi? Gde držiš stvari? – pitale su me devojčice.

Otvorila sam vrata svog velikog, svetlog garderobera u kom se svetlo palilo automatski.

– Maro, Ana drži stvari u zasebnoj sobi! Dođi da vidiš! – uzviknula je mala debela Stana.

Mara, koja je u tom trenutku upravo komentarisala što sipamo sok u bokal, kad se može sipati i iz kutije, kako to u njihovoj kući čine da ne bi nepotrebno prljali dodatno suđe, jer to posle mora da se pere, razume se, usta punih kolača zagrcnuto je izgovorila:

– Ju, koliko haljina! Gde ćeš s ovolikim haljinama?

– Kako misliš gde ću? – našla sam se u čudu.

– Pa, mislim gde ćeš ih obući? Ovde ti nema mesta za izlaske kao tamo odakle si ti došla. I šta tvoj tata radi, kad može da ti kupi toliko haljina?

– Za mog tatu rade drugi koji mu donose pare! – odgovorila sam.

U tom malom mestu zaista nije bilo mesta za izlaske. Jedan bioskop radio je samo sredom i vikendom, jer inače ne bi mogao da se napuni. Tu su bile još i dve poslastičarnice i nekoliko kafana u koje se ulazilo samo kad napuniš šesnaest, sedamnaest. U te kafane devojke uglavnom nisu svraćale, a